

คุณที่ ทำให้รัก

everY

ทดลองอ่าน

everY

ทดลองอ่าน

everY

ทดลองอ่าน

Swanlee เขียน
kanapy ภาพ
พิมพ์ครั้งที่ 1

ทดลองอ่าน

คุณที่ทำให้รัก

คุณที่ทำให้รัก

Swanlee เขียน

พิมพ์ครั้งที่ 1 มกราคม 2564

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2721-9

ภาพประกอบ Kanapy

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไวย (ในเครือบริษัท แจมโล พับลิชซิ่ง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 309 บาท

พินพูน

กระดาษกบอบสายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

ว่ากันว่าความรู้สึกในการพบหน้ากันครั้งแรกนั้นเป็นสิ่งสำคัญ ถ้าเป็นความรู้สึกในแง่บวกมันก็คงเป็นอะไรที่ดีมากๆ ใช่มั้ยล่ะคะ แต่ถ้าหากการพบหน้ากันครั้งแรกก่อให้เกิดความรู้สึกในแง่ลบขึ้นมาก็คงทำให้เรารู้สึกไม่ดีและอยากที่จะหลบเลี่ยงคนคนนั้นไปเลย

เหมือนกับตัวเอกของเรื่องอย่าง 'น้ำขิง' ที่เป็นเพียงนักศึกษาฝึกงานตำแหน่งอินทีเรียท์ทั่วๆ แต่ดันได้รับมอบหมายให้ไปดูผลงานของ 'หม่อมราชวงศ์ทรงคุณ' คุณชายลำดับหนึ่งแห่งวังภัศร์ฤทัยผู้มีใบหน้าเรียบนิ่ง นิสัยเย็นชา ทั้งยังปากร้ายจนน้ำขิงเข็ดขยาด หน้าซ้ำโซคชะตาก็เหมือนเล่นตลก เพราะนอกจากคุณชายทรงคุณจะเป็นลูกค้ำที่ต้องดูแลแล้ว ยังกลายมาเป็นรุมเมตที่คอยปั่นป่วนหัวใจของน้ำขิงทุกวี่ทุกวันอีกด้วย

ครั้งนี้ถึงตาของพี่ชายคนโตกับน้องชายคนเล็กแล้ว หากใครประทับใจเรื่องราวของหม่อมราชวงศ์ทรงโปรดจากเรื่อง 'ทำแบบนี้... ชาติอากาศหายใจพอดี' และหม่อมราชวงศ์ทรงเพลิงใน 'One and Only หวนกลิ่นรัก' รับรองเลยว่า 'คุณที่ทำให้รัก' ในมือของนักอ่านทุกท่านเล่มนี้ไม่ทำให้ผิดหวังแน่นอนค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่แตกต่างกันจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป

โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่

www.facebook.com/everyyyyy

01

มีใครสักคนบอกว่าความรู้สึกดีๆ มักจะก่อตัวขึ้นเพราะการกระทำเล็กๆ น้อยๆ ของอีกฝ่าย

เขาก็หวังที่จะพบกับความรู้สึกดีๆ แบบนั้นตั้งแต่แรกเจอ เพียงแต่มันไม่ใช่...

"ฉันแนะนำให้มันเป็นสไตล์อิตาเลียน ภายในจะได้เข้ากับการตกแต่งโรงแรมของพี่โปรด"

อินที่เรียกที่กัมๆ เงยๆ อ่านความต้องการของลูกค้าจาดรายละเอียดๆ ของตัวเองลงไปด้วย

"แต่จะผสมกลิ่นอายของความเป็นล้านนาไปด้วยครับ ให้เป็นจุดแสดงสินค้าที่ดึงดูดแขกได้มากที่สุด"

น้ำขิงวาดวงกลมซ้ำหลายรอบลงในสมุดเป็นการบอกว่าไอเดียสุดเจ๋งของตัวเองเป็นอันสิ้นสุดแล้ว คนในชุดนักศึกษาเจ้าของความสูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบห้าเซนติเมตรเงยหน้ายิ้มแฉ่งให้คุณลูกค้าที่ดูไม่ค่อยจะหืออือกับไอเดียของเขาสักเท่าไร

มันกลายเป็นความรู้สึกแยๆ ตั้งแต่แรกเจอมากกว่า

เพราะนั่นคือลูกค้าที่จะนำเงินก้อนใหญ่มาให้พร้อมกับประสบการณ์แปลกใหม่ของการเป็นอินที่เรียฝีกัด น้ำขิงเลยนึกถึงคำที่พี่ชายบอกเอาไว้ก่อนที่จะมาเจอลูกค้าคนนี้

'ไอ้คุณถ้าดูภายนอกมันก็ขริ่ม มาदनักรู้จักจะ...มันเป็นคนที่ยึดบัจฉ
เรื่องงานมากนะ บางทีถ้าพูดอะไรไปแล้วมันยังไม่ตอบก็รอหน่อย คงกำลัง
ใช้ความคิดอยู่'

'แต่มันไม่หืดเว้ย เดียวสนิทแล้วก็คุยเล่นได้ ไอ้คุณมันสบายๆ อยู่แล้ว
เหมือนไอ้โปรดน้องชายมันนั่นแหละ'

น้ำซิงกำลังพยายามคิดว่าคนนี้นะ...สบายๆ

ตั้งแต่มาถึงหน่วยงานที่เขาใหญ่ก็แทบจะนับคำที่หลุดออกจากปาก
ของเขาได้ หม่อมราชวงศ์ทรงคุณคนนี้นอกจากหม่อมราชวงศ์ทรงโปรดมากๆ
ทั้งหวงคำพูด โบหน้าที่น่าซิงยอมรับว่าหล่อเหลาไร้ที่ติไม่มีรอยยิ้มเฉยให้เห็น
เลยสักนิด...สบายๆ แบบไหนของพี่จ๊อบก็ไม่รู้ เพราะตอนนี้นะ เกร็งจะแย่

น้ำซิงเป็นอินที่เรียกหัดเพราะเขากำลังเรียนอยู่ ตอนนี้อยู่ในช่วงฝึกงาน
กับบริษัทเล็ก ๆ ของพี่จ๊อบ พี่ชายของน้ำซิงเอง ถึงจะเป็นอินที่เรียกหัดแต่ก็
การันตีฝีมือได้เลยว่าเป็นคนหัดไปมากแล้ว น้ำซิงมีประสบการณ์
การออกแบบภายในมาหนึ่งปีเต็ม แม้ว่าจะระยะเวลาเท่านั้นจะดูน้อยกว่า
มืออาชีพ แต่งานที่ผ่านๆ มาที่ได้รับก็เป็นงานใหญ่และได้รับค่าชมมาแล้ว

ก็อย่างเช่นโรงแรมของหม่อมราชวงศ์ทรงโปรดที่เขาใหญ่นี้แหละ น้ำซิง
เนรมิตภายในทั้งหมดให้ออกมาหรูหรา แต่ยังคงความเรียบง่ายไม่ละเทะ สะดุดตา
แขกที่เข้ามาพักจนมีบล็อกเกอร์ต่างๆ จากทั่วโลกมารีวิวแทบทุกมุมของโรงแรม

อ้อ แล้วน้ำซิงก็รู้จักกับหม่อมราชวงศ์ทรงโปรด รู้จักถึงขั้นสนิทสนม
น้ำซิงถึงได้รู้สึกว้าหม่อมราชวงศ์ทรงคุณมีนิสัยต่างจากพี่โปรดลิบลับเลย

คุยยากกว่าพี่โปรดสิบเท่า!

ปกติแล้วนิสัยของอินที่เรียกอย่างน้ำซิงต้องสร้างสัมพันธ์ไมตรีกับลูกค้า
เพื่อเข้าถึงสไตล์ของตัวลูกค้าแล้วเอามาตีโจทย์งาน

แต่ผู้ชายคนนี่...ไม่ให้ความร่วมมือเลย

ตั้งแต่มาถึงโรงแรมเพื่อตรวจดูหน้างาน น้ำซิงก็ชวนคุณชายทรงคุณ
คุยเยอะมาก มากจนจำไม่ได้แล้วว่าคุยเรื่องอะไรไปบ้าง คือ...เขาก็คุยด้วยนะ
แต่มันเป็นการคุยกันที่เต็มไปด้วยความอึดอัด

แล้วคุณชายทรงคุณก็ฮอตมาก โทรมัธยมของเขาผีเสื้อเรียกเข้าแทบทุกสิบนาที น้ำขิงเลยไม่ค่อยรู้สไตล์ที่คุณชายทรงคุณชอบแบบเจาะลึก ที่น้ำขิงสรุปให้คุณชายทรงคุณฟังเมื่อก็ก็มาจากความคิดของตัวเองล้วนๆ

ไม่รู้ด้วยว่าเขาจะชอบมั๊ย

"โอเคครับ น่าสนใจดี"

แค่คำตกลงสั้นๆ จากปากลูกค้าก็เหมือนมีใครมาจุดพลบหน้าขิงแล้ว คนในชุดนักศึกษายิ่งเผยรอยยิ้มกว้างเข้าไปใหญ่ ตอนแรกนึกว่าคุณชายทรงคุณ จะเจียบจนเขากลับบ้านซะอีก

"ไว้ผมจะส่งแบบให้คุณชายคู่อีกทีนะครับ"

น้ำขิงเก็บสมุดกับดินสอกดใส่กระเป๋า หยิบโทรศัพท์มาถ่ายรูปภายในของห้องโถงห้องหนึ่งในโรงแรมที่หม่อมราชวงศ์ทรงคุณต้องการให้เป็นพื้นที่สำหรับแสดงสินค้าจิวเวลรี่ เมื่อก็สรุปไอดีเสร็จก็ถือว่าเป็นอันเสร็จสิ้นการคุยงานของวันนี้ น้ำขิงที่เดินเก็บรูปไว้ทำแบบเลยคิดว่าเจ้าของร่างสูงคนนั้นเดินออกไปแล้ว แต่เปล่าเลย

หม่อมราชวงศ์ทรงคุณยังเดินตามหลังเขาอยู่เจียบๆ

น้ำขิงเห็นเงาร่างๆ กับเสียงฝีเท้าคู่หนึ่งจากด้านหลังเลยหันไปมอง คุณชายทรงคุณอยู่ในท่ายืนหลังตรงดูบุคลิกดี สองมือหนาของเขาซุกอยู่ในกระเป๋ากางเกงสแล็คสีซีดำ ใบหน้าหล่อเหลาแต่ไร้รอยยิ้มมองบรรยากาศในห้องนี้โดยที่สายตาของคุณชายผ่านหน้าขิงไปมา

"ขอเก็บรูปแป็บหนึ่งนะครับ แบบเราสรุปกันเสร็จแล้ว ถ้าถ่ายรูปเสร็จผมจะปิดห้องให้ ไม่มีอะไรบกวนคุณชายแล้วครับ" น้ำขิงหันไปคุยกับเขาตรงๆ

จะว่ายังไงดี...การมีอยู่ของคุณชายพูดน้อยหน้าขิมทำให้มีของน้ำขิงสั้นจนถ่ายรูปออกมาได้แย่มาก แต่ดูเหมือนว่าหม่อมราชวงศ์ทรงคุณจะไม่ไว้ใจกันแหละมั้ง ถึงได้เดินตามเป็นเงาแบบนี้

"ไม่เป็นไร ผมรอได้"

"อ้อ ครับ"

"แต่คุณจะไปบ้านดึก ฟรังก์นี้มีเรียนหรือเปล่า"

น้ำซิงกะพริบตา นึกไม่ถึงว่าคนตรงหน้าจะเป็นฝ่ายชวนคุย ถึงจะแปลกใจ แต่ก็บอกเลยว่าบรรยายากตตอนนี้นั้นดีเกินกว่าเดิมมาก ๆ

"น่าจะไม่ได้ก็เท่าไรหรือครับ พี่จ๊อบขับรถเบียดเดียวก็ถึงกรุงเทพฯ แล้ว"

"พี่ชายคุณบอกว่าจะมารับคุณหรือ"

"เมื่อเช้าพี่จ๊อบมาส่ง...ก็ต้องมารับสิครับ"

ถึงจะเป็นน้ำเสียงที่ตอบกลับอย่างไม่ค่อยมั่นใจเท่าไร แต่ก็เชื่อว่าถ้าพี่จ๊อบจะให้กลับเองก็ต้องโทรมาบอกก่อนแล้ว และนั่นก็หมายถึงไซตังงานที่กรุงเทพฯ ไม่ใช่ต่างจังหวัดอย่างที่นี่

หม่อมราชวงศ์ทรงคุณมองหน้าน้ำซิง พยักหน้าเบาๆ ก่อนก้มมองนาฬิกาข้อมือของตัวเอง

"รีบถ่ายรูปให้เสร็จ จะได้รีบกลับ"

"คุณชายกลับก่อนได้เลยครับ เดี่ยวผมปิดประตูให้"

"ผมกลับก่อนแล้วคุณจะไปยังงั้น"

"..."

"พี่ชายคุณบินไปเกาหลีตั้งแต่บ่ายแล้ว จ๊อบบอกให้ผมไปส่งคุณที่บ้านแทน"

อินทีเรียในชุดนักศึกษาทำหน้างัน ก่อนจะเช็คว่าที่ผู้ชายทรงคุณพูดเป็นเรื่องจริงหรือเปล่าด้วยการโทรไปหาพี่ชายของตัวเอง แต่สิ่งที่ได้กลับมาคือบริการฝากหมายเลขโทรกลับ

"น่าจะอยู่บนเครื่อง"

"ปกติพี่จ๊อบต้องบอกก่อน" น้ำซิงพึมพำกับตัวเอง

"เห็นจ๊อบบอกว่ามีงานด่วน"

พอบอกว่าเป็นงานด่วนน้ำซิงก็ได้ทันทีเลย ส่วนที่ว่าคงไม่ใช่เรื่องงาน...

คงหนีร่องไปจ้อแฟนอีกตามเคย

คนถูกพี่ชายทิ้งหมดอารมณ์จะเก็บรูปต่อ น้ำซิงเก็บโทรศัพท์ใส่กระเป๋า ไม่ใช่ว่าเขาทำงานกลางคืน ก่อนหน้านั้นน้ำซิงถ่ายรูปทุกมุมไปแล้ว ตอนนั้นแค่เก็บตกเฉยๆ

ในเมื่อมีคนรออยู่แบบนี้ น้ำซิงก็ไม่กล้าไอ้แฮ่ด้วยหรอก

"กลับเลยมัย" หม่อมราชวงศ์ทรงคุณถามขึ้นเพื่อให้แน่ใจ เพราะเขาเห็นท่าทางของอินทิเรียคนี่แล้วดูเหมือนว่ายังไม่อยากกลับสักเท่าไร "ผมให้เวลาสิบนาที ตามสบาย"

คนที่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของงานพยักหน้ารัวแล้วหยิบโทรศัพท์มาถ่ายรูปอีกครั้ง น้ำขิงเหลือบมองคุณชายทรงคุณที่เดินไปนั่งอยู่ตรงขอบหน้าต่างได้แต่นึกสงสัยว่าคนเราจะดูดีได้ขนาดนี้จริงๆ เหรอ กับไอ้แค่นั่งกอดอกมองนู่นมอมนี่เนี่ยนะ

แล้วจุดที่น้ำขิงจะเก็บรูปก็ดันเป็นบริเวณที่อีกฝ่ายนั่งอยู่พอดี มือเรียวกดชัตเตอร์ไปโดยยี่งที่มีหม่อมราชวงศ์ทรงคุณเป็นส่วนหนึ่ง ผั่งห้องสีขาวขอบหน้าต่างสีขาว ถูกตัดด้วยผู้ชายเพอร์เฟกต์ที่สวมสูทสีดำ

เข้ากันอย่างลงตัว

ตอนแรกน้ำขิงคิดว่าการที่ตัวเองไม่ได้ทำความรู้จักกับคุณชายเลยทำให้ไม่รู้สไตล์ของอีกฝ่าย แต่ตอนนี้รู้แล้วว่าไม่ใช่ ความเงียบ ขริ่ม สุขุมของเขาตลอดการเจอหน้ากันนั้นแหละคือคำตอบที่คุณชายให้กับน้ำขิง

เดาได้เลยว่าหม่อมราชวงศ์ทรงคุณต้องไม่ชอบอะไรที่หิวหรือหาว แต่ชอบความเรียบง่ายที่ผสมผสานอารมณ์หรูหราและทันสมัยเข้าไปด้วย

น้ำขิงเดาจากการแต่งตัวของเขานะนะ ถึงแม้ว่าจะสวมสูทสีดำที่ดูทางการอยู่ในร่างของนักธุรกิจ แต่กลับมีเครื่องประดับเล็กๆ น้อยๆ อย่าง แอปเปิ้ลวอตซ์แทนนาฬิกาปกติที่บอกได้แค่เวลา คัพลิงก์ Hermes สีเงินเรียบง่ายนั่นอีก...ดูเอาเถอะว่าคุณชายทรงคุณได้แต่งเติมความทันสมัยไว้บนเรือนร่างชนิดหนึ่งแล้ว

ดูไม่เยอะจนรำคาญตา พอดีในสายตาคินทิเรียอย่างน้ำขิง

"เสริจแล้วครับคุณชาย" เพราะในห้องไม่มีเฟอร์นิเจอร์จริงๆ ทำให้เกิดเสียงก้องได้ง่าย น้ำขิงแค่พูดเบาๆ ไม่เต็มเสียงคุณชายก็ได้ยินแล้ว

คนตัวสูงผวกศีรษะกะก่อนจะเป็นฝ่ายเดินนำน้ำขิงออกจากห้องนี้ไป น้ำขิงเดินตามคุณชายทรงคุณต้อยๆ ในช่วงที่ไม่ได้เห็นหน้าของอีกฝ่ายก็แอบวิจารณ์แผ่นหลังของเขาในใจ

ทั้งสูง ทั้งหล่อ มองจากข้างหลังแทบแยกไม่ออกเลยว่าเป็นหม่อมราชวงศ์ ทรงคุณ เพราะเขาเหมือนกับพี่โปรดมาก ๆ

แต่ก็ช่างเถอะ น้ำขิงลืมน้ำว่าถึงจะเป็นพี่น้องกัน แต่ไม่ต้องเหมือนกันทุกอย่างก็ได้ อย่างเขากับพี่จ๊อบก็คนละขั้ว พี่จ๊อบอารมณ์ร้อน ผิดกับน้ำขิงที่ใจเย็น พี่จ๊อบเป็นคนที่ไม่ละเอียดและซกมกมาก ผิดกับน้ำขิงที่ตรงกันข้ามทุกอย่าง พี่จ๊อบชอบบอกว่าน้ำขิงแทบจะถอดแบบนิสัยของแม่มาทั้งหมด

พอเดินมาถึงหน้าโรงแรมก็พบกับเบนซ์สีด้าเงา คุณชายทรงคุณ หยิบวีโมตมาปลดล็อกรถเลยทำให้รู้ว่ารถคันนี้คือรถของเขา น้ำขิงเลยเดาเล่น ๆ ไปอีกว่าสีด้าคงจะเป็นสีที่คุณชายทรงคุณชอบแน่ ๆ

"ขึ้นรถ" หม่อมราชวงศ์ทรงคุณหันมาบอกสั้น ๆ ก่อนเดินอ้อมไปประจำที่คนขับ น้ำขิงเปิดประตูรถหุ สอดตัวเข้าไปนั่งในนั้นซ้ำ ๆ แล้วปิดประตูอย่างเบามือที่สุด

เสียงเครื่องยนต์ทำงานดังขึ้น แต่รถกลับจอดนิ่ง ๆ ไม่เคลื่อนไปไหน น้ำขิงก็นั่งเกร็งมองไปรอบ ๆ รถ เหลือบมองคนขับว่าเขากำลังรออะไรอยู่ หรือเปล่า... แต่ก็ไม่น่าจะมีอะไร

"น้ำขิง" เสียงทุ้มเรียบนิ่งดังขึ้น ทำเอาเจ้าของชื่อแทบสะดุ้ง

"ครับ"

"คาดเข็มขัดด้วย" หม่อมราชวงศ์ทรงคุณเอียงตัวมาทางฝั่งคนที่นั่งข้าง ๆ เอื้อมือเหมือนจะคาดเบลท์ให้ แต่ก็ไม่ทันน้ำขิงที่เร็วกว่า คว่าสายเข็มขัดไว้ก่อนแล้วพยักหน้าหงึกหงับทราบ

"อ้อ ได้เลยครับ"

พอเสียงเข็มขัดนิรภัยล็อกดังขึ้น คุณชายทรงคุณก็เหยียบคันเร่งจนรถแล่นไปข้างหน้า น้ำขิงนั่งอ้อมยิ้ม ขำตัวเองที่กลายเป็นเด็กจนทำให้คุณชายต้องมาคอยบอกทุกขั้นตอน

นี่ถ้าเป็นพี่จ๊อบคงเอี้ยวตัวมาคาดเข็มขัดให้เองแล้ว เหมือนฉากฟิน ๆ ในละครที่พระเอกคาดเข็มขัดให้นางเอกอะไรประมาณนั้น

"..."

หรือว่า...ที่คุณชายเอื้อมมือมาเมื่อกี้คือต้องการจะคาดเข็มขัดนิรภัยให้?
เฮ้ย! ไม่ได้นะเนี่ย แค่คิดก็แย่แล้ว

02

"เป็นไรวะ"

"ทำหน้ามู๋อย่างกับหมา"

น้ำซิงเงยหน้าจากโทรศัพท์ เบี่ยงเบนความสนใจจากหน้าจอแล้ว
จ้องหน้าเพื่อนสองคนที่เพิ่งเดินมานั่งพร้อมกับซามก้วยเตี๋ยว

"เซ็งเฉยๆ อากาศมันร้อน"

"อากาศมันก็ร้อนปกติของมันปะ" ไทม์เกาหวังงๆ กับคำตอบของน้ำซิง
อากาศร้อนก็จริง แต่นั่นมันคืออากาศข้างนอก ตอนนี้องพวกเขานั่งอยู่ใน
ศูนย์อาหารที่ติดแอร์เย็นฉ่ำจนผู้ชายเล่นกลั้วเนื้อหน่ออย่างใหม่กับยูนกิ
ยังต้องใส่เสื้อกันหนาว แล้วมันจะร้อนตรงไหนอีก

น้ำซิงที่อยู่ในชุดนักศึกษาสายหิว เหตุผลจริงๆ ที่หน้ามู๋แบบนี้ก็คือ
พี่ชายตัวดีของเขายังไม่กลับบ้านสักที ตามจ้อแฟนถึงเกาหลี ทิ้งการทิ้งงาน
ให้น้องตามเคลียร์ตั้งแต่เมื่อคืน

เมื่อวานน้ำซิงถึงคอนโดฯ ตอนทุ่มกว่าๆ กลับมาถึงก็เพลียจนไม่อยากจะ
ทำอะไรต่อแล้ว รถเบนซ์คันหรูของคุณชายทรงคุณนั่งไม่สบายหลังเอาชะเลย
น้ำซิงนั่งเกร็งตัวปิดปากเงียบมาตลอดทาง

ความจริงมันก็ไม่ใช่ความผิดของรถหรอก แต่มันเป็นความผิดของ
คุณชายเขาเลย สาเหตุที่น้ำซิงต้องนั่งเกร็งและเป็นไปตลอดสามชั่วโมงก็เพราะว่า
น้ำซิงโดนคุณชายต่อว่ามา!

ว่าจริงๆ ต่อว่าที่แบบ ว่าเลยอะ เกือบร้องไห้ ...

ด้วยความที่กลัวว่าคุณชายจะวงเพราะเขาไม่ยอมเปิดเพลงฟังในรถ
ได้แต่ขับไปเรื่อยๆ หนึ่งๆ น้ำขิงเลยชวนคุณชายทรงคุณคุยเรื่อยเปื่อย ไม่มีไม่ได้
ชวนคุย แต่เป็นน้ำขิงเองมากกว่าที่คุยอยู่คนเดียว เจ็อยแจ้วตามประกาศนมี
เรื่องพูด แต่พูดได้ไม่เท่าไรหรอกโดนคุณเจ้าของเบนซ์คันหรูใช้น้ำเสียงเรียบๆ
ตอบกลับมา

'คุณพูดเก่งดี'

'ก็ไม่นะครับ...ผมแค่...'

'แต่ช่วยเจ็บบหน่อยได้มั้ย'

'...'

'เสียงคุณทำลายสมาธิ ผมต้องใช้สมาธิขับรถ'

เกิดมาตั้งสี่สิบเอ็ดปีเพิ่งรู้ว่าเขาใช้สมาธิขับรถแทนทำกับมือ!

ความหวังดีของน้ำขิงถูกทิ้งอยู่กลางทาง น้ำขิงเพิ่งเข้าใจว่าการถูกผู้ดี
ต่อว่าโดยไม่มีคำต่าอยู่ในนั้นมันเจ็บแปลบมากแค่ไหน มันจึ๊ตยิ่งกว่ามีคำหยาบ
ผสมอยู่ด้วย ให้อารมณ์เหมือนโดนตีบลงเหวยังงี้ยังงั้นเลย

แล้วมันก็เจ็บยิ่งกว่าโดนตบหน้ากลางสี่แยก

ถึงแม้ว่าทั้งหมดนั้นน้ำขิงจะไม่เคยถูกกระทำก็ตาม

นี่กำลังโดนด่าหาว่าพูดมากสินะ

น้ำขิงอยากโดดลงจากรถแต่ติดตรงที่ใจไม่กล้าพอ ตอนแรกเขาก็คิดอยู่นะ
ว่าคนที่เพียบพร้อมทั้งหน้าตา ฐานะ กิริยามารยาทอย่างหม่อมราชวงศ์ทรงคุณ
มาคบคนที่ห้าม ขวางโลก แถมยังซกมกแบบพี่ชายเขาได้ยังไง ตอนนี้น้ำขิง
รู้แล้วว่าคานนิสัยเหมือนๆ กันจะถูกเหยี่ยงให้มาเจอกันและคบกันเหนียวแน่น

ก็ปากร้ายเหมือนพี่จ๊อบขนาดนั้น ต่างกันแค่ไม่ได้โง่เงาแบบพี่ชาย
ของเขาเท่านั้นเอง

เจ็บบก็เจ็บบ ไม่พูดก็ไม่พูด

น้ำขิงเลยแก้งหลังตั้งแต่ตอนนั้นจนถึงกรุงเทพฯ โชคดีที่ไม่ต้องคอย
บอกทางว่าคอนโดฯ ตัวเองอยู่ตรงไหน หม่อมราชวงศ์ทรงคุณรู้จักดี เพราะ

คอนโดฯ ที่น้ำขิงอยู่ก็คือคอนโดฯ ของพีจีบ

ก็นั่นแหละ บอกให้เสียบก็เสียบ ตอนยกมือไหว้ขอบคุณที่มาส่งน้ำขิงก็แค่ไหว้เฉยๆ ไม่ได้เอ่ยปากบอกขอบคุณคุณผู้ชาย ซึ่งหม่อมราชวงศ์ทรงคุณก็ดูจะไม่ใส่ใจซะด้วย น้ำขิงเห็นว่าเขาแค่เหลือบมอง ไม่หือไม่อือ ไม่รับไหว้คนเด็กกว่าสักนิด

ผงกหัวนิตเดี๋ยวกี้ไม่มี

คนแบบนี้เจอครั้งเดียวก็เกินพอ คุณชายคนนี้ดูหยิ่งเกินไป

ต่อจากนี้น้ำขิงจะไม่ไปเจอคนแบบนี้่อีกเลย

แต่ก็ลืมนึกไปว่า...ชีวิตของน้ำขิงยังต้องวนเวียนอยู่กับหม่อมราชวงศ์ทรงคุณไปอีกรหลายเดือน

"นี่เอางานไปส่งอาจารย์มาแล้วใช่ปะ" เขาถามขุนกับกับทมี่ หาเรื่องชวนคุยให้สมองไม่เอาแต่นึกถึงใบหน้าของใครบางคน

"เออดี โคตรเซ็ง ถ้ารอบนี้โดนแก้อีกกูจะไปบนสักวัดละนะ เหนื่อยจิบหาย" ขุนกับบ่นต่างๆ ที่เส้นก๋วยเตี๋ยวยังเต็มปาก

ทั้งที่พวกเขาอยู่ในช่วงฝึกงาน แต่อาจารย์ก็ยังอุตส่าห์สั่งงานเพิ่มมาอีกชิ้น ถึงงานชิ้นนั้นจะไม่ง่าย แต่ก็ไม่ยากเกินความสามารถของพวกเขา ถึงอย่างนั้นก็ยังมึนอุปสรรคในเรื่องของระยะเวลาอยู่ดี

"กูเซ็ง"

"กูรู้แล้ว เลิกพูดคำนี้สักทีก่อนที่กูจะเซ็งตาม"

ทมี่กุมขมับ คำว่าเซ็งจากขุนก็มีอิทธิพลกับคนฟัง และตอนนี้ น้ำขิงก็รู้สึกเซ็งขึ้นมาบ้างแล้ว

เซ็งที่เมื่อวานโดนพี่ทิ้ง

เซ็งที่โดนเบรกให้หยุดพูดเพราะไปทำลายสมาธิคนอื่น

เซ็งที่ต่อจากนี้น้ำขิงยังต้องไปเจอผู้ชายคนนั้น

และจะจำเอาไว้เลย หม่อมราชวงศ์ทรงคุณไม่ชอบเสียงของเขา

ถ้าเจอกันอีกเมื่อไหร่ น้ำขิงจะตีพลุคนหวงคำพูดบ้าง คอยดู

"เย็นนี้ไปเป็นเพื่อนกูน้อยเหอะ เพื่อนเซ็งขนาดนี้ต้องเอาเหล้าเข้าปาก"

ยุนกิสายเมาอยู่แล้ว ถึงวันไหนไม่เซ็งก็หาเรื่องเข้าร้านเหล้าเข้าผับได้ตลอด แม้กระทั่งเวลาไปกินปิ้งย่างหรืออาหารปกติกับเพื่อนในห้าง ยุนกิก็มักจะสั่งเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มาล้างปากเสมอ

"จะไปแตกเหล่าปรึกษากับที่บ้านยัง มึงโดนยึดบัตรเครดิตอยู่ไม่ใช่หรอ"

"กูมีเงินสด" ยุนกิกยกยิ้มแบบเหนือๆ บ้านรวยก็แบบนี้แหละ ต่อให้โดนยึดรถหรือยึดบัตรเครดิต แค่มียอดติดบัญชีจำนวนเยอะๆ ก็เนรมิตทุกอย่างได้แล้ว

ตั้งแต่วู้จ๊กกันมาก็สามปีกว่า...น้ำขิงจำไม่ได้ว่ากี่ครั้งที่โทม์มักจะบ่นเรื่องที่ยุนกิโดนพ่อยึดบัตรเครดิตแต่ก็ยังเที่ยวเตร่ได้สบายใจเฉิบ เท่าที่นึกได้ก็โดนยึดบ่อยอยู่เหมือนกัน

"กูไม่..." โทม์กำลังปฏิเสธ แต่น้ำขิงก็พูดตัดหน้าขึ้นชะก่อน

"ไปดิ เบื่อเหมือนกัน"

"เฮ้ย มันต้องอย่างนี้" ยุนกิตีมืดตัวเอง ชูนิ้วโป้งให้

"เอาจริงดิ น้ำขิง ฟรุ้งนี่มึงยังต้องไปทำงานนะ หรือว่าเงละ?"

"เอาจริง ไม่ลาหรอก ตีมนิดหน่อยคลาเลยครีดยอะ"

ถึงแม้ว่าจะโดนมองด้วยสายตาแปลกๆ จากเพื่อนทั้งสองคน แต่น้ำขิงก็ทำเป็นไม่สนใจ เขานั่งกุมขมับขณะที่ปลายนิ้วชี้ก็เลื่อนดูภาพห้องสี่ขาวล้วนที่เมื่อวานไปถ่ายเองกับมือ

มันจะมากเกินไปแล้วนะคุณชาย...แค่มองรูปร่างก็ยังทำให้นึกถึงประโยคแทงใจในรถได้เนี่ย

ไม่ใช่ว่าตอนออกแบบในหัวก็ยังมีแต่เสียงคุณหรอกนะ

เฮ้อ...

"มึงรู้ตัวมั้ยว่าถอนหายใจไปก็รอบแล้ว" ยุนกิที่กำลังก้มหน้ากินก๋วยเตี๋ยวเหลือบมองน้ำขิง

ส่วนคนที่ไม่รู้ตัวว่าถอนหายใจไปก็รอบก็ได้แต่ส่ายหน้า เขาก็หายใจปกติ ไม่ได้ถอนหายใจแรงสักหน่อย

"เออดี กูก็ได้นับ...แต่ถ้าเดาก็น่าจะประมาณสิบกว่ารอบ"

"กว่ามากกว่าสิบ"

"ยี่สิบ? ก็เวอร์ไปมั้ง กว่าสิบกว่าๆ"

"กว่า..."

"ถ้ามีคนด่าว่าพูดมาก พวกมึงจะทำยังไง"

แล้วน้ำเสียงนิ่งๆ ที่เปล่งคำถามออกมาก็ทำเอาขุนิกกับโทม่มองหน้ากันเล็กน้อย น้ำขิงไม่รู้ตัวว่าตัวเองแสดงสีหน้าแบบไหนตอนถาม แต่ขุนิกกับโทมนะเห็นเต็มๆ

หน้านิ้ว คิ้วขมวด ดุนลิ้นข้างแก้ม คำถามกับน้ำเสียงเหมือนพร้อมจะหาเรื่อง...

"มีอะไรก็คุยกันดีๆ ก็ได้มั้ง รู้ว่าช่วงนี้มึงเครียด"

"เออ ใจเย็นๆ กูจะไม่พูดมากแล้ว ให้อภัยก็ เพราะมึงคนเดียวเลย พูดอะไรไม่เข้าหูน้ำขิงสักอย่าง"

"มึงอะแหละเพื่อเจ้อ..."

น้ำขิงมองเพื่อนสองคนสลับกันไปมาจนเวียนหัว ต้องรีบยกมือปิดหูตัวเองเพราะสองคนนั้นทะเลาะกันเสียงดังเกินไปจนนักศึกษาคนอื่นที่นั่งกินข้าวหันมามอง น้ำขิงรีบชี้เท้าเขียนหน้าข้างขุนิกกับโทมเพื่อบอกให้หยุดทะเลาะกันสักที

ก็ไม่น่าถามเลย

ถามที่ไรได้เรื่องทุกที

ถึงแม้ว่าน้ำขิงจะฝึกงานในบริษัทของพี่ชายตัวเอง แต่ภาระหน้าที่ของเขาก็ไม่ได้ต่างจากพนักงานประจำคนอื่นๆ ในบริษัทสักเท่าไร น้ำขิงต้องเข้างานเก้าโมงเช้าเหมือนพนักงานทั่วไปและเลิกงานตอนหกโมงเย็น แต่ถ้าวันไหนติดงานหรือมีธุระต้องไปมหาวิทยาลัยเขาก็สามารถเข้างานสายได้ แต่ต้องมีใบรับรองจากอาจารย์ อย่างเช่นวันนี้ที่ครึ่งวันเช้า น้ำขิงเข้าไปส่งงานให้อาจารย์ แล้วก็กลับมานั่งทำงานต่อในช่วงบ่าย ซึ่งเป็นงานที่ทำให้ น้ำขิงสมองว่าง ไม่มีสติในการทำงานไปหลายชั่วโมง

เขานั่งจ้องหน้าจอคอมพิวเตอร์มาหลายชั่วโมงแล้ว ชยับเข้มน้ำไปมา แต่ก็ไม่ได้งานสักที

"นี่ น้ำขิง" พี่ที่นั่งข้างๆ เคาะพาร์ทิชั่นสองสามทีก่อนจะชะโงกหน้า ยื่นคอมมามองหน้าจอคอมพิวเตอร์ของน้ำขิง "ทำงาน อย่าเอาแต่นั่งจ้องรูปแฟน"

"ไม่ใช่ นะพี่เอ็ม นี่ลูกค้า"

ถึงจะสายหน้าริบปฏิเสธ ยืนยันว่าผู้ชายบนหน้าจอกอมฯ ไม่ใช่แฟนของตัวเองด้วยการเลื่อนเปิดรูปภาพอื่นๆ ที่ไปถ่ายมาเมื่อวานให้ดู แต่ก็เหมือนว่าคนที่เป็นที่เลี้ยงตลอดการฝึกงานของน้ำขิงจะไม่ค่อยเชื่อสักเท่าไร

"ถ้าไม่ใช่แล้วจ้องทำไมตั้งนาน อ้อ แอบชอบลูกค้าว่านั่น"

น้ำขิงอยากจะเขย่าตัวพี่เอ็มหลายๆ ทีเหลือเกิน พี่คนนี้ชอบคิดไปเองเก่ง บางทีก็คิดอะไรไกลจนหยุดไม่อยู่

"ขิงไม่ได้คิดอะไรกับเขาเลย ลูกค้าครับ แค่ลูกค้า"

"จะทำเป็นเชือกก็ได้"

"ลูกค้าที่ขิงไปหน้างานมาเมื่อวานไงพี่เอ็ม นี่เพื่อนพี่จ๊อบ ไม่ได้คิดอะไรจริงๆ"

พี่เอ็มเบ้าปากก่อนจะขยับตัวกลับไปนั่งเหมือนเดิม

บอกตามตรงเลยนะ นิสัยอย่างหม่อมราชวงศ์ทรงคุณ ใครได้เป็นแฟนต้องเหมือนนมทุกข์ของคนทั้งโลกไว้แน่ๆ เพราะเขาไม่มีมนุษยสัมพันธ์กับคนอื่น ถึงแม้ว่าน้ำเสียงจะฟังดูไพเราะ ดูผู้ดี แต่ว่าจรรยาภามาก พุดออกมาแต่ละคำทำเอาเขาหน้าหงายแทบทุกครั้ง

น้ำขิงมองคนที่กำลังนั่งถึงอยู่ในใจบนหน้าจอ ภาพของหม่อมราชวงศ์ทรงคุณถูกเปิดค้างไว้อยู่นานแล้ว... เขาดูดีนะ ความหล่อทะลุภาพออกมาจนน้ำขิงรู้สึกอิจฉา ไม่ว่าจะตัวจริงหรือภาพถ่ายก็ไม่ต่างกันเลย

คนตัวบางซุ่มภาพให้เห็นใครบางคนทีฟังสะโพกบนขอบกระจก ขนาดคุณชายทรงคุณไม่ได้แก้ท่าเตรียมถ่ายรูปลังดูดีขนาดนี้ แล้วถ้าเขาตั้งใจหันมามองกล้องจริงๆ จะดูดีแค่ไหน

สาวกรีดเลยมัย

แต่เขาไม่กรีดด้วยหอกนะ

หล่อก็อ่านนั้นอะ

แล้วจู่ๆ มุมปากก็ยกยิ้ม น้ำขิงรู้แล้วว่าวันนี้งานของเขาไม่เดินแน่ๆ ไม่มี
ไอเดียในการสร้างสรรค์สิ่งดีๆ แต่กลับมีไอเดียชั่วร้ายผุดมาแทน

คนตัวเล็กคลิกเมาส์เปิดโปรแกรมแต่งภาพขึ้นมา เอารูปของหม่อมราชวงศ์
ทรงคุณมาเป็นแบบในการกระทำที่เรียกว่าระบายอารมณ์เข้าไปในนั้น มือเรียวก
กดเลือกเครื่องมือในการยืดภาพ แล้วก็จัดการยืดใบหน้าและลำตัวของคุณชาย
คนนั้นให้บิดเบี้ยวจนดูไม่ออกว่าเป็นใคร

"หล่อเซี่ยวคุณชาย"

พอเล่นจนหน้าใจแล้วก็กดเซฟรูปเอาไว้ในโฟลเดอร์ของหม่อมราชวงศ์
ทรงคุณ เขาไม่ได้มีจุดประสงค์ร้ายนะ แค่จะเอาไว้ดูส่วนตัวเวลาเครียดๆ หรือ
หงุดหงิดเท่านั้น

รูปนี้ของคุณเขานะ คลายเครียดให้น้ำขิงได้ดีทีเดียว

เบนชีส์ดำเงาวับเคลื่อนเข้าสู่วังภัสร์ฤทัย จอดสนิทในพื้นที่จอดรถของวัง
เย็นวันนี้หม่อมราชวงศ์ทรงคุณกลับบ้านเร็วกว่าปกติ แต่ถึงจะเร็วยังไงก็ยังคงกลับ
ในช่วงเวลาที่ฟ้ามีดอยู่ดี

แสงไฟสีนวลในบริเวณรั้ววังสาดกระทบใบหน้า หากใครมาเจอ
หม่อมราชวงศ์ทรงคุณตอนนี้คงได้เห็นออร่าเบาๆ สองประกายออกมา ผิวของ
คุณชายขาวม่วงกว่าบรรดาพี่น้อง จมูกโด่ง ริมฝีปากหยักได้รูปน้ามอง
แถมด้วยดวงตาคมกริบที่ทำให้ใบหน้าของเขาดูสมบูรณ์แบบจนแทบไม่มี
จุดบกพร่อง

มีคนเคยบอกไว้หลายคน หากคิดว่าแววดาของหม่อมราชวงศ์ทรงโปรด
กับหม่อมราชวงศ์ทรงเพลิงที่เป็นน้องชายดูดูแลและนำเกรงขาม ให้มาดูแลแววดา
ของหม่อมราชวงศ์ทรงคุณซะก่อน

เพราะสายตาของเขาเปรียบดังหมาป่า และเป็นหมาป่าที่เป็นจำฝูง

หม่อมราชวงศ์ทรงคุณก้าวเท้าลงไปบนพื้นที่มีน้ำขิงเป็นแอ่ง พื้นหน้าบ้าน

เป็ยกขึ้นเพราะฝนเพิ่งหยุดตก เขาไม่ลืมนี่จะถอดรองเท้าหนังราคาแพง แล้วเปลี่ยนเป็นสลีปเปอร์สีขาวเมื่อถึงตัวบ้าน ร่างสูงสมส่วนเดินเข้าไปอย่างเงี้ยวๆ

ถึงจะกลับบ้านเร็ว แต่เขาก็มาไม่ทันอาหารมื้อค่ำอยู่ดี

แต่มาทันละครหลังข่าวที่คุณแม่กับพี่สาวชอบนั่งดู

โดยปกติแล้วทรงคุณไม่ได้งานยุ่งเหมือนทรงโปรด จะเรียกว่าเขาสามารถจัดการงานให้อยู่ในการควบคุมได้ดีกว่าน้องชายก็ได้ แต่ที่ทรงคุณกลับบ้านดึกบ่อยๆ เป็นเพราะว่าเขาออกไปใช้ชีวิตตามประสาคนโสด นัดกินข้าวกับน้องชายบ้าง เพื่อนบ้าง เป็นเรื่องปกติของคนที่ไม่มีพันธะอย่างเขา

แต่ช่วงนี้ ไม่น่าเป็นแบบนี้มาสักพักแล้วที่คนรอบข้างมักจะใช้เวลาส่วนตัวไปกับคนรัก อย่างน้องชายทั้งสองคนที่เคยออกไปกินข้าวด้วยกันบ่อยๆ ก็ติดแฟนจนแทบลืมนี่ หรือแม้กระทั่งเพื่อนสนิทของเขาอย่างจ๊อบที่ลงทุนบินไปจ้อแฟนถึงเกาหลี เลยทำให้หม่อมราชวงศ์ทรงคุณมีเวลาว่างให้กับตัวเองอยู่พอสมควร

"อ้าว น้องชายคุณ กลับมาพอดีเลย กินอะไรมาหรือยังจ๊ะ"

"เรียบริ่อยแล้วครับพี่สุ้า"

ก่อนจะเดินขึ้นห้องก็ต้องผ่านห้องนั่งเล่นก่อน หม่อมราชวงศ์ทรงคุณแหวะทักทายสองสาวที่นั่งดูละครบทสนทนาสั้นๆ จบลงแค่นั้นเมื่อหม่อมราชวงศ์สุ้าพักหน้ารับทราบ ทรงคุณหมุนตัวเตรียมเดินขึ้นบันได แต่ก็ต้องชะงักเมื่อถูกเรียก

"น้องชายคุณ หลานมีของมาвод"

หม่อมราชวงศ์สุ้ายื่นกระดาษเอสี่ให้เขา สองพี่น้องคุยกันด้วยเสียงที่เบาลงกว่าเดิมเพราะกลัวว่าจะรบกวนคุณแม่ที่กำลังดูละครอย่างใจจดใจจ่อ

ทรงคุณรับกระดาษเอสี่มาดูแล้วก็เกือบหลุดซ้ำ เพราะภาพถ่ายครอบครัวที่พรีนต้ออกมาถูกปากกาขีดเขียนตลกแต่งบนใบหน้าจนแทบจำไม่ได้ว่านั่นคือรูปของเขากับน้องชายอีกสองคน แต่ดูเหมือนว่าหลานชายจะรักทรงคุณมากกว่าใคร ถึงได้ขีดเขียนลงบนใบหน้าเขามากกว่าคนอื่น

"หลานฝากให้พี่มาบอกกับเราว่าให้คุณน้ำเก็บไว้ด้วยนะครับ...อย่าเอาไปทิ้งละน้องชายคุณ ไม่งั้นโดนหลานโกรธแน่"

"ไม่ทิ้งแน่นอนครับพี่ฐา ขอคุณนะครับ"

หม่อมราชวงศ์ทรงคุณถือผลงานของหลานชายขึ้นห้องไปด้วย เขาใช้เวลาไม่ถึงนาทีก็พาตัวเองเข้ามาอยู่ในห้องนอน ทรงคุณวางกระดาษเสื้อไว้บนนิเตะทำงานพลางปลดเนกไทและกระดุมเสื้อออกจากรีฟแขอกแกร่ง ทว่าในจังหวะที่กำลังจะถอดเสื้อก็ตอกจากตัว เสียงเรียกเข้ามาจากแอบเป็ลวอตซ์และโทรศัพท์ก็ดังขึ้นพร้อมๆ กัน

ตาคนมองจอนาฬิกาก่อนจะหัวเราะเบาๆ เมื่อเห็นว่าเป็นเพื่อนสนิทที่เพิ่งใหม่มาดึกๆ ดีื่นๆ

"มีอะไร"

[นี่มีงอยู่ไหนวะ โลงนี้ไปไม่เคยจะตอบ มีงมีไลน์ไว้ทำห่วยอะไรครับ]

เสียงของจิบดังทั่วห้องเพราะทรงคุณคุยกับปลายสายผ่านนาฬิกาเรือนนั้น

"ไม่ว่าง"

[ทั้งปี ไชติ ภูมันไม่สำคัญนี่]

"อย่าเพื่อเจ๊อ มีอะไรก็พูดมา จะไปอาบน้ำ"

[เฮ้ยๆ เดียวก่อน เมื่อบานมีงไปส่งน้องกูถึงที่มัยวะ อากการมันเป็นไงบ้างอะ นี่กูต้องโดนมันงอนแน่ๆ เลย มันไม่ตอบแชต ไม่อ่าน ไม่ทำอะไรทั้งนั้น]

"สมควรแล้ว"

[อย่าเพิ่งตอกย้ำ เมื่อบานมันเป็นไง หน้าบึ้งเป็นตุตปะ]

"ก็ดูปกติ"

[มีงได้พาน้องกูไปกินข้าวเปล่าวะ ก่อนพากลับห้องอะ]

"ไม่"

[ไอ้คุณ! กูก็บอกอยู่น้องภูมันต้องบังคับให้แตก มีงนี่ไว้ใจไม่ได้เลย ดูแลน้องกูไม่ได้...ถ้าโรคกระเพาะมันกำเริบจะทำไงอะ?]

"น้องมีงโตแล้ว ไม่ใช่เด็กๆ"

[น้องกูอะยิ่งกว่าเด็ก]

"งั้นก็กลับมาดูแลเองสิ"

[โหยยยยย ผ่ากหน้อยไม่ได้ไง น้องกูก็เหมือนน้องมิ่ง จำคำนี้ไม่ได้แล้วหรือ เพื่อนนน]

เขาเบือเสียงแหลมๆ ของปลายสายที่อาจจะทำให้ลำโพงนาฬิกาแตกได้ หม่อมราชวงศ์ทรงคุณอ่อนลมหายใจ เปล่งเสียงทู่ๆ ตามอีกฝ่ายด้วยอารมณ์ที่เจือความรำคาญ

"ถ้าไม่มีอะไรก็แค่นี้..."

[อย่าเพิ่งวาง! กูจะขอร้องมิ่ง อีกนิดเดียวเท่านั้น คือตอนนี้ไอ้ชิงแม่่ง หายจ้อย อย่างน้อยๆ มันควรไลน์มาถามไฉนว่าพี่ชายยังอยู่ดีหรือเปล่า แต่นี่ไม่เลยเว้ย แม่่งหายแบบหายจริงๆ]

"อืม"

[กุเลยอยากผ่ากมิ่งหน้อย มิ่งช่วยไปดูมันหน้อยได้ปะว่ามันเป็นตายร้ายดี ยังไงบ้าง เนี่ย มันชอบแตกจึกหน้าเซเวนตรงคอนโดฯ กูผ่ากมิ่งซื้อไปให้มัน ด้วยดี แล้วบอกไอ้ชิงให้หน้อยว่าให้โทรหากูด้วย กูมีเรื่องสำคัญต้องคุยกับมัน กูทั้งคอนแทกดีไอ้ชิงให้มิ่งไว้แล้ว อย่าไปกดกริ่งหน้าห้องนะเว้ย มันไม่เปิดให้รอก ต้องไลน์ไป มิ่งไปแอดเอาเองนะ]

"ทำไมไม่มาทำเอง"

[กูกูอยู่เกาหลีไง]

"นั่นแหละ กลับมาจัดการเอง"

[มิ่งอะ ใจร้าย]

"มันตึกแล้ว ปานนี้น้องมิ่งนอนไปแล้ว"

[มันนอนตึก]

"..."

[นะครับพี่คุณณณณ น้องจิบจะไม่ลืมบุญคุณเลยนะครับบบ น้องจิบรบกวนนิดเดียวเองง่า]

"เฮอ พอได้แล้ว ขนลุก"

[เฮส! ตอนนี้เลยนะมิ่ง อย่าเพิ่งอาบน้ำๆ ออกไปทำธุระให้กูก่อนเด้อ]

"อืม"

[จ้อออ ขอขอบคุณครับ]

เข็ดสี่ขาที่กำลังจะหลุดออกจากไหล่ถูกสวมกลับเข้าไปเหมือนเดิม เช่นเดียวกับกระดุมที่ติดกลับอย่างลวกๆ และเหลือเพียงสองเม็ดบนที่ไม่ได้ กัดให้เรียบร้อยเหมือนตอนใส่ไปทำงาน หม่อมราชวงศ์ทรงคุณคว่ำกัญแจอก กับโทรศัพท์มาไว้ในมือก่อนจะเปิดไลน์เพื่อดูข้อความที่เพื่อนส่งมา

Jubie : send contact

Jubie : ไลน์ไฉ่ขิงๆๆ

Jubie : แอดมันเลย

Jubie : ส่วนนี้เบอร์ 080-000-xxxx เผื่อมันไม่รับแอดมิง แต่ไฉ่นี้มันรับแอด คนง่ายอยู่ แอดๆ ไปเหอะ

หม่อมราชวงศ์ทรงคุณทำตามที่เพื่อนบอก เขาเริ่มจากการแอดไลน์ น้องชายจ๊ิบก่อนเป็นอันดับแรก

ระหว่างที่เจ้าของร่างสูงกำลังเดินออกจากห้อง เขาก็ได้แต่คิดวนไป วนมาว่าเคยไปพุดไว้ตอนไหนไฉ่ประโยคน้องเพื่อนก็เหมือนน้องเขา

ไฉ่จ๊ิบมันซักจะโมเมใหญ่แล้ว

ทรงคุณถอนหายใจอย่างเบื่่อๆ เมื่อผมเผ้ากับเสื้อผ้าเปียกชื้น เจ้าของร่างสูงเดินยี่ผมตัวเองมาด้วยอาการหัวเสียเล็กน้อย ถ้าเขาไม่วิ่งออกไปซื้อจ๊ิก หน้าคอนโคฯ ตามที่ไฉ่จ๊ิบบอกก็คงไม่เปียกแบบนี้

เขากำถุงจ๊ิกแน่น...เด็กไม่รู้จ๊ิกโตคนนั้นทำให้เขาหงุดหงิด หม่อมราชวงศ์ ทรงคุณขมวดคิ้วยู่ สองดูสภาพตัวเองที่ไม่เหลือคราบของนักธุรกิจสักเพียงนิด ผ่านกระจกในลิฟต์

ทรงคุณใส่รองเท้าแตะหูนีบ ชายเสื้อหลุดออกจากกางเกง พับแขนเสื้อขึ้น แบบไม่ได้ประณีตนัก หน้าซำยังพับขากางเกงขึ้นเพราะกลัวว่ามันจะเปียก

ตอนวิ่งลุยฝน

ภาพของเขาในกระจกสร้างความไม่พอใจให้กับตัวเอง แต่หม่อมราชวงศ์ทรงคุณไม่รู้หรือกว่าตัวเองในตอนนี้นำให้สาว ๆ อีกสองสามคนที่โดยสารลิฟต์มาด้วยกันมองตาค้าง

หม่อมราชวงศ์ทรงคุณก้าวออกจากลิฟต์ ร่างสูงเดินก้มหน้าวุ่นวายกับการพิมพ์ข้อความส่งให้ใครบางคน ก่อนที่เขาจะหยุดตรงหมายเลขห้อง 1606

Khun : ผมอยู่น้ำห้อง

Khun : เปิดประตูด้วย

ทรงคุณไม่แนะนำตัวทั้งที่เพิ่งกดเพิ่มเพื่อน เขาคิดว่าน่าชิงคงจะรู้อยู่แล้วว่าเขาคือใคร

โพรไฟล์ที่เป็นรูปเขา ชื่อของเธอ แค่นั้นก็ชัดเจนเกินพอแล้ว

"..."

ทว่าผ่านไปหลายนาทีก็ไร้แวว ข้อความไม่ขึ้นว่าอีกฝ่ายอ่านแล้ว หน้าห้องเงียบงันราวกับในนั้นไม่มีใครอยู่

Khun : น้องมิ่งไม่อ่านแชต

Jubie : โทรมเลย!

Khun : เตียวลองกดกริ่งดู

Jubie : กดไปก็เท่านั้น ภู่วามันไม่อยู่ห้องแน่ๆ

Jubie : เมื่อก็กูเห็นเพื่อนไอ้ชิงลงสตอรี่ เหมือนพวกมันไปแตกเหล่ากัน

Khun : อืม

Khun : งั้นกลับ

Jubie : เตียววรว ใจเย็น! ภารกิจของมิ่งยังไม่เสร็จ มิ่งต้องไปลากตัวน้องภู

กลับคอนโดฯ

Khun : มากไป

Jubie : เดียวนี้!

Khun : น้องมิ่งอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้

Jubie : โทรถามดิครับบบ

Khun : วุ่นวายทั้งพี่ทั้งน้อง

Jubie : นะมิ่งนะ กูไม่มีใครที่จะฟังได้แล้วจริงๆ มิ่งคือเบสต์เฟรนด์ของกู

Jubie : ที่หนึ่งตลอดไป

Jubie : ถ้าคืนนี้มิ่งยังไม่เจอไอ้ซิงกูต้องนอนไม่หลับ ต้องไลน์หามิ่ง
ทุกห้านาทีแน่ๆ

Jubie : มิ่ง ไม่น่ารำคาญแยะเหวอ

Khun : น่ารำคาญ

Jubie : ฮือออออออ

เขาพลาดตั้งแต่สวมเสื้อแล้วเดินออกจากบ้าน บ้าจี้มาหาน้ำซิงตามที
ไอ้จิบบอก และเขาก็รำคาญมันอย่างที่บอกจริงๆ แต่ถึงอย่างนั้นก็ออกมาแล้ว
แค่ทำตามทีเพื่อนต้องการครั้งเดียวให้จบๆ ไปก็เท่านั้น

หม่อมราชวงศ์ทรงคุณกดโทรหาน้ำซิงไม่กี่วินาทีอีกฝ่ายก็รับสาย เสียงแรก
ที่เขาได้ยินคือเสียงดนตรีที่ตั้งจนแสบหู ตามมาด้วยเสียงตะโกนโหวกเหวก

[เอาอีกกกก ยังไม่มาเลย]

"น้ำซิง?"

[เฮ้ย...เดี๋ยวนะไอ้ก๊ี้ ขอตัวไปคุยโทรศัพท์แป็บ เหมือนจะได้ยินเสียง
ยมทูตเลยว่ะ]

[ยมทูตโทรมาหาหมีงะ! เจง]

[ยมทูตคนนั้นโง่งง คุณชายทรงคุณอะ]

"..."

[นั่นเทวดา มิ่งเปรียบเทียบได้แยะมากไอ้ซิง]

[แหะ เดี่ยวมาๆ ไปเข้าห้องน้ำแป็บ]

คนที่ได้รับฉายาใหม่แค้นหัวเราะ ยมทูตเหวอ...เจอกันแค่ครั้งเดียวก็กล้า

เรียกคนอื่นแบบนี้แล้ว เขาเดาได้เลยว่าน้องชายของไอ้จ๊อบต้องแสบไม่เบาแน่ๆ
เสียงรบกวนรอบข้างเบาลงกว่าเดิม เช่นเดียวกับหม่อมราชวงศ์ทรงคุณ
ที่หมุนตัวเดินเข้าลิฟต์ ตอนนี้นี่มันใจได้แล้วว่าน้ำขิงไม่ได้อยู่ในห้อง และคงจะ
ไปปาร์ตี้ตามประสาวัยรุ่นกับเพื่อน

[ฮัลโหลๆ ใครเนี่ย]

เสียงยานๆ ที่ฟังแทบไม่รู้เรื่องดังขึ้น เขากุมขมับ รู้หน้าที่ต่อไปของตัวเอง
แล้วว่าต้องทำอะไร

"อยู่ไหน"

[หืมมมม เสียงโคตรเหมือน ฮ่าๆ นี่ยมทูตหรือเปล่า เอ๊ยๆ คุณชายทรงคุณ
หรือเปล่าน้า...]

"ผมเอง"

[ใช่จริงๆ ดิ?! เอ๊ยเจงงงง]

"ตอนนี้อยู่ที่ไหน"

[ตอนนี้เหวอ... ผับมั้ง ที่ไหนไม่รู้จะทำไม คุณยมทูตจะมาจับตัวผมเหวอ]
แล้วก็ตามมาด้วยเสียงหัวเราะกับเสียงพิมพ์อะไรสักอย่างที่จับใจความ
ไม่ได้

ฟังจากเสียงก็รู้ว่ามาได้ที่แล้ว

"ตอบไลน์ แล้วแฮร์โลเกชั่นมา"

[ไม่]

"..."

[เป็นใครมาสั่ง]

"เป็นคนที่จะลากคุณไปลงนรกไง"

[ทะ... ท่านยม กัลแล้วๆ เตียวแฮร์โลเกชั่นให้เตียนนี่แหละครับ แค่นี้...]

"ห้ามวางสายจนกว่าผมจะสั่ง"

[แต่แบบฯ มันจะหมดแล้วเนี่ยท่านยมมม]

"หาที่ชาร์จ"

[แหงะ]

"แล้วรีบแฮร์โลเกชั่นมาให้ผมด้วย"

[คร่ำบบบ!]

อยู่บนโลกนี้มาสยามสิบสองปี หม่อมราชวงศ์ทรงคุณไม่เคยเห็น้อย
กับการคุยมากเท่านี้มาก่อน

นับว่าน้ำซิงยังมีสติอยู่บ้างถึงได้ส่งโลเกชั่นให้เขาถูก

ระยะทางจากคอนโดฯ มาถึงฝั่งใกล้มหาวิทยาลัยที่อีกฝ่ายเรียนไม่ได้
ไกลกันมาก แต่ด้วยความที่ฝนตก รถติด แน่ใจว่ามันทำให้เขาเสียเวลา
กับการอยู่บนท้องถนนที่เต็มไปด้วยรถพอสสมควร

หม่อมราชวงศ์ทรงคุณก้าวลงจากรถเบนซ์สีดำ เขายื่นกุญแจให้เด็ก
รับรถแล้วเดินหายเข้าไปในฝน กลิ่นบุหรี่ปริศสุมกับกลิ่นเหล้าคุ่นจุกอบอวล
ทั่วทั้งอาคาร คนที่ผ่านโลกมาเยอะอย่างเขาเคยชินกับมัน แต่นึกไม่ถึงว่า
คนอย่างน้ำซิงจะมาสถานที่แบบนี้และทนอยู่กับสิ่งเหล่านี้ได้ด้วย

สำหรับเขาแล้ว ก็ถือว่าอีกฝ่ายใช้ชีวิตวัยรุ่นได้คุ้ม

ตาคนกวาดมองรอบๆ เขายังมองไม่เห็นน้ำซิงทั้งๆ ที่ก่อนหน้านี้
บอกให้อีกฝ่ายออกมารอตรงบาร์แล้วก็ตาม ทรงคุณยกโทรศัพท์ขึ้น กำลังจะ
แนบหู แต่พอเห็นว่าน้ำจอกไม่ได้มีสายของน้ำซิงค้างเอาไว้เลยโทรหาตัวปัญหา
อีกรอบ แต่ก็เสียงพูดดังขึ้นว่าบริการฝากหมายเลขโทรกลับ

ให้มันได้อย่างนี้

หม่อมราชวงศ์ทรงคุณกำมือแน่น เขาเดินเข้าไปเรื่อยๆ สายตาสอดส่อง
หาคนที่คุ้นตา ในหัวของเขาคิดอยู่อย่างเดียวตอนนี้ก็คือถ้าเจอตัวเด็กคือ
คนนั้นแล้วจะลงโทษแทนพี่ชายแท้ๆ ยังไงดี

ทำคนอื่นงุ่นวายไปหมด

กระทั่งเมื่อทรงคุณเห็นวัยรุ่นสองคนที่ดูดีและสะดุดตาว่าใครกำลัง
นั่งกระดกแอลกอฮอล์ร่ำกับน้ำเปล่า กับใครอีกคนที่ฟุบนั่งบนพื้น แขนเกาะ
โซฟาสีแดงกำมะหยี่ แกวงแก่วไวนี่ไปมาแล้วหัวเราะเอิ๊กอ๊ากอยู่คนเดียว

เขาเจอตัวเด็กงุ่นวายคนนั้นแล้ว

Jubie : มึงเจอไอ้ซิงยังวะ หายไปนานฉิบ

ทรงคุณไม่สนใจโทรศัพท์มือถือที่กำลังสั่น ไม่สนใจแสงหน้าจออกจากมือถือ เขาเก็บมันลงกระเป๋ากางเกง ก่อนจะเดินไปหัวปีกของคนที่นั่งอยู่บนพื้นให้ลุกขึ้น

คนตัวสูงแฉ่งแก้วไวน์ออกจากมือของน้ำซิง กระแทกแก้วกับโต๊ะจนอีกสองคนที่คาดว่าจะเป็นเพื่อนของน้ำซิงหันมามอง

"อะไรเนี่ยท่านยม เจ็บนะ" คนเมาขมวดคิ้วแน่น พยายามสะบัดแขนออก แต่ก็สู้แรงของทรงคุณไม่ได้ "ไอ้โหม่ไอ้กีช่วยกูด้วย ยมทูตจะมาเอาตัวกูไปแล้ววว"

น้ำซิงตะโกนบอกเพื่อน ถึงจะได้ยินเต็มสองหู แต่สองคนนั้นก็ทำได้แค่มองหน้ากันเลิกลัก เขาจับไหล่เล็กให้หันมามองหน้า ทรงคุณอยากรู้เหลือเกินว่าตัวเล็กแค่นี้ทำไมถึงได้ดึ้นเก่งนัก

กระทั่งเมื่อน้ำซิงหันมาและเงยหน้ามอง ทำให้สายตาของพวกเขาประสานกันอย่างไม่ตั้งใจ ในเวลานั้นเหมือนกับมีคนมากดปุ่มสตอปให้ทุกอย่างหยุดเคลื่อนไหว ตากลมโตที่เต็มไปด้วยความสุข แต่ก็ผสมความตือร้นนั้นสะกดเขา หม่อมราชวงศ์ทรงคุณเห็นแววตาหวานระเรื่อเมื่อคนตัวเล็กส่งยิ้มแก่นๆ ให้

"ท่านยม ซิงยังไม่อยากกลับบ้าน"

ใครจะรู้ว่าเสียงพึมพำกับใบหน้าองแงของอีกฝ่ายจะทำให้เขาหลุดยิ้ม หม่อมราชวงศ์ทรงคุณมองน้ำซิงที่กำลังเบะปาก ก้มหน้ามองพื้นเหมือนเด็กเวลาถูกขัดใจ

"ขออยู่กับเพื่อนได้เปล่า ยังไม่อยากกลับบ้านเลย"

"ต้องกลับ"

"งะ"

"มันดีอยู่แล้ว"

"ก็กลับไปคนเดียวสิคร้าบบบ เราสองคนไม่ได้กลับบ้านหลังเดียวกันสักหน่อย"

"..."

"หรือว่าท่านยมจะพาชิงไปลงนรกจริงๆ เอ๊ย! ไม่ได้นะ ชิงทำบุญออกบ่อบย ต้องได้ขึ้นสวรรค์สิ"

มือหนาทั้งสองข้างคว้าแขนเล็กจับไว้แน่น น้ำขิงเมาไม่รู้เรื่องแล้ว ทั้งคืน ทั้งขึ้นตัว ไหนจะพยายามสะบัดแขนออกจากมือเขาตั้งหลายครั้ง

"น้ำขิง"

"ไม่เอา ไม่ไป"

"กลับบ้าน" "ไม่ว่ากี่ครั้งแล้วที่คนตรงหน้าทำให้หม่อมราชวงศ์ทรงคุณ ถอนหายใจ "คุณเมาแล้ว"

"เมา! ยอมรับว่าเมา แต่ไม่กลับ ไม่อยากไปนรก ไม่เอา เอ๊ย ปล่อยขิงนะ ท่านยม ปล่อยเดี๋ยวนี้!"

ร่างของน้ำขิงลอยหิว ก่อนจะถูกพาดอยู่บนไหล่กว้าง หม่อมราชวงศ์ ทรงคุณเหลือบตามองเพื่อนของคนเมาเล็กน้อย แวบหนึ่งที่สองคนนั้นทำท่า เหมือนจะเข้ามาขวาง แต่ก็ดูเหมือนไม่กล้า

เขาไม่สนใจคนอื่นนอกจากเด็กที่ตื่นอยู่บนไหล่

ร่างสูงก้าวออกจากผับด้วยความรวดเร็ว เขาตกเป็นเป้าสายตาของ นักท่องเที่ยวยามค่ำคืน ก่อนที่ทุกอย่างจะจบลงเมื่อสามารถโยนร่างเล็กๆ เข้าไปในรถได้

ทรงคุณโน้มตัวคาดเข็มขัดนิรภัยให้อีกฝ่าย นิ้วแก่งเคาะปลายจมูกน้ำขิง เบาๆ เมื่อถูกมองค้อน

"กลืนเหล้า همینหนึ่ง"

" همینก็ปล่อยได้แล้วท่านยม มาจับทำไมเนี่ย ไม่รู้จักกันสักหน่อย"

"พาเด็กหนีออกจากบ้านกลับบ้าน"

"ไม่ได้หนี แต่ออกมาเที่ยวกับเพื่อน"

"ไม่ต้องเถียง"

"ไม่ได้เถียงสักหน่อย...ท่านยม ยังอยากตี้มต่ออยู่เลยอ่า ปล่อยขิง กลับไปหาเพื่อนได้มั๊ย"

ทรงคุณไม่สนใจคำพูดของคนเมา ท่านยมทูตของน้ำขิงเดินอ้อมมานั่งประจำที่ ก่อนจะขับรถออกจากฝั่บไปบนถนนเรื่อยๆ

"ท่านยม"

"..."

"ไม่พาขิงไปนรกได้มั๊ย ขิงอยากไปสวรรค์อะ มันเย็นกว่านะ"

"เคยไปแล้วหรือไงถึงรู้"

"ไม่เคย แต่สวรรค์ต้องเย็นกว่านรกแน่ๆ"

"..."

"นะๆ...น้ำา"

"อืม"

เรื่องกุ่นวายในวันนี้ทำให้ทรงคุณรู้

"เดียวพาไปสวรรค์"

ว่าคนเมาอย่างน้ำขิงจอบ้างยิ่งกว่าเด็กสามขวบหลายเท่า

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3ogyka6>